

la crònica | GUILLEM VIDAL

Heroïcitats i tossuderia en el Món Porrera

Lluís Llach confessa la seva fascinació pel Priorat en la presentació a Barcelona d'«El noi de cal Vall»

«N'estic fins als pebrots que s'escriguin llibres sobre mi, però aquest és el que he llegit amb més plaer.» Amb aquesta confessió, Lluís Llach va cloure ahir a la llibreria La Central del Raval l'acte de presentació a Barcelona d'un llibre que, més enllà d'indagar per enèsima vegada la vida i l'obra del cantant, el fa servir com a vehicle per recórrer la història de Porrera, poble del Priorat que va veure com el Llach infant vivia moments de «goig, joc, convivència i descoberta» a la casa pairal de la seva família i com el Llach adult era decisiu perquè el poble se sobreposés als devastadors aiguats del 1994.

El fet, doncs, que a *Lluís Llach, el noi de cal Vall* (Cossetània Edicions) es parli més de Porrera que no de Llach ha facilitat que, de la dotzena de llibres que s'han editat sobre Lluís Llach, responsables directes que Llach n'hagi acabat «fins als pebrots», aquest tingui l'honor de ser «el llibre en el qual en Lluís xerra més», com va constatar Joan Reig (bateria d'Els Pets i de Mesclat) en la presentació del llibre. Si Llach va implicar-se el 1994 en la recuperació del poble amb un concert benèfic, l'edició del disc *Món Porrera* —del qual aquest any es compliran deu anys— i la vinculació, finalment, en el negoci del vi, era lògic que ara ho fes amb l'impuls d'un llibre que parla de l'evolució d'un poble del Priorat i que, si no tingués algú com Llach d'eix vertebrador, difícilment es presentaria a Barcelona: «S'ha donat mèrit excessiu al que alguna gent hem fet a la comarca. Però l'evolució del Priorat no hauria estat possible sense la tossuda heroïcitat d'aquella gent que va voler continuar quedant-se allà. És una història una mica sadomasoquista però molt satisfactòria», va defensar Llach davant una elevada concurrència, entre la qual hi havia Montserrat Sans, vídua de Miquel Martí Pol, i diversos veïns de Porrera.

Porrera, doncs, és per a Llach una referència «més amagada» que la que té

Lluís Llach, amb els autors del llibre, ahir a La Central del Raval de Barcelona. / JUANMARAMOS

amb Verges. Un lloc que admet tenir «misticat» i que, anys després d'«engreixar-se amb la seva tieta Pilar», aplegar avellanes i tocar la guitarra amb els amics, que encara hi conserva, hi va tornar «en una època bastant conflictiva» de la seva vida. Una època en la qual el seu Empordà natal patia una realitat urbana que se li feia «insuportable» i que va portar Llach fins al Priorat, on —tot i anar-hi principalment a descansar— va acabar protagonitzant prolífiques col·laboracions amb Miquel Martí i Pol («no he treballat mai com a Porrera») i es va incloure entre els primers responsables de la revolució enològica de la comarca. «Em va rebre un entorn humà que em va captivar. Una gent amb una manera de viure molt supeditada a unes condicions estructurals i econòmiques molt diferents a la ruralitat

que jo havia viscut a l'Empordà. Gent amb la tossuderia de viure allà tot i que les circumstàncies els obligaven a marxar. Una gent amb les relacions humanes molt intenses. A vegades, vist per la gent de fora, massa intenses.»

Després de recórrer el que havia viscut al poble de la mà de Josep R. Grau (un veí de Porrera que ja es va encarregar, el 1995, de plantar els ceps que acabarien convertint el vi de Llach, segons la revista *Wine Spectator*, «en un dels millors del món») i la periodista barcelonina Cinta S. Bellmunt, Lluís Llach va acabar refermant la seva passió per Porrera i la seva gent. «Quan es tenen les arrels tan profundes com les que té la gent de Porrera es té una visió del món molt encertada», va afirmar. Una visió heroica i tossuda del Món Porrera.